

Újpest-Belsőváros

2004. 08. 01.

Loránt Gábor

PAPOK ÉS LÉVITÁK... JERUZSÁLEM FALAINAK FELAVATÁSA

Lectio: Neh 12,1-47.

Alapige (textus): Neh 12,30-31; 38; 40; 43-44.

És miután a papok meg a lévíták megtisztították magukat, megtisztították a népet, a kapukat és a falat is. Azután felküldtem Júda vezető embereit a fal tetejére, és felállítottam két nagy hálaadó énekkart és menetet. Az egyik jobbfelé indult a várfalon, a másik hálaadó énekkar pedig bal felé haladt, én mentem utánuk, azután a nép fele a falon. Majd fölállt a két hálaadó énekkar az Isten házában. Azon a napon nagy véresáldozatokat mutattak be, és örültek, mert az Isten nagy örömet szerzett nekik. Még az asszonyok és gyermekek is örültek. Messzire elhallatszott, hogy mennyire örülnek Jeruzsálemben. Azon a napon felügyelőket állítottak a kincsek, a felajánlások, az első termés és a tizedek raktárai élére, amelyekbe összegyűjtötték a papoknak és a lévítáknak járó törvényes részt a városok mezőiről, mert örültek a júdaiak, hogy szolgálatba álltak a papok és a lévíták.

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk! Hálát adunk és magasztalunk Téged, mert mindent elrendeztél. Elrendeztél akkor, ott, Jeruzsálemben, amikor nagy hálaadó körmenetet és istentiszteletet tartottak a Te neved dicsőítésére, hiszen elkészült a nagy munka. És hálát adunk mi magunk is, mert a mi életünkben is olyan sok mindent végeztél. Azért mégis elgondolkozunk azon, hogy a mi hívő életünkből olyan messzire hallatszik-e az öröm hangja, mint ahogyan Jeruzsálemből messzire hallatszott az öröm hangja. Bocsásd meg, hogy gyakran besavanyodott a mi hívő életünk! Gyakran vagyunk zúgolódók, morgolódók. Gyakran nem tetszik az, ami történik velünk, pedig semmi sem történhet a Te tudtod és akaratod nélkül! Urunk! Újíts meg bennünket! Újíts meg bennünket a hálaadásban és az örömben, hogy Veled járjunk, és Neked örvendezzünk életünk minden idején! Még akkor is, hogyha nehézségek jönnek, hogyha bajok jönnek, mert ha a Tiéd a mi életünk, akkor minden a javunkra szolgál. Kérünk, Urunk, hogy így légy most velünk Szentlelked és Igéd által ennek az istentiszteletnek az erejéig is. Te szólj, Te taníts bennünket. Te légy a gyermekekkel is, a gyermek-istentiszteleten. Urunk! Szenteld meg a Te napodat, a hét első napját! Légy közöttünk kegyelmesen!

Ámen.

Isten bűnbocsátó kegyelmének hirdetése:

Ezért Isten ingyen igazítja meg őket kegyelméből, miután megváltotta őket a Krisztus Jézus által. Mert az Isten őt rendelte engesztelő áldozatul azoknak, akik az ő vérében hisznek... (Róm 3,24-25a.)

Igehirdetés

Kedves Testvérek!

Egy-egy ember, vagy közösség életében újra és újra előfordulnak olyan ünnepélyes alkalmak, amikor egy személyt vagy egy tárgyat felavatnak, felszentelnek, ünnepélyesen használatba vesznek. Ilyen például a házavatás vagy a hajószentelés. Mi magunk is nyilván láttunk már ilyen filmeket, képeket, vagy esetleg valaki közölünk már tett is így, hogy egy hajó avatásánál pezsgősüveget vágott a hajótesthez. Vagy gondoljunk a templom- és harangszentelésekre. Vagy az orgonaavatásokra. És eszünkbe juthatnak azok a visszaélések is, amikor háborúban mind a két oldalon ágyúkat áldanak meg, vagy szintén nem egészen tiszta dolog, amikor a különböző

állami zászlókat szentelnek. Vagy tágabb értelemben ide vehetjük az érettségi bankettet vagy a diplomaosztást is, amikor egy fiatal életében befejeződnek a tanulmányok, és mielőtt a folytatása következne, egy ünnepélyes alakommal kibocsátják őket. Vagy ilyen például a lelkézszenntelés vagy a lelkészbeiktatás is.

Ilyen felavatási ünnepséggel találkozunk Igénkben is. Hiszen Nehémiás munkálkodása, az ő szervező munkája és az egész nép erőfeszítése nyomán állnak a várfalak, a kapuk a helyükre kerültek. Jeruzsálemet benépesítették, itt az ideje az örömnepnek, az avatásnak. Lényegét tekintve egy-egy ilyen szertartás mindig kettős értelmű. Egyrészt felavatás, a használatbavétel szempontjából nézve. Másrészt viszont felszentelés, odaszentelés, az Istennek ajánlás értelmében. S ugyanakkor megtaláljuk benne a hívő élettel való párhuzamot is: a hívő élet egyes fázisait és jelenségeit. Így tekintsük most végig Isten üzenetét a mai délelőtti Ige alapján.

Tehát ez a felavatás, ez a felszentelés négy fázisból, négy részből tevődött össze.

1 Az egyik: a **megtisztítás.**

És miután a papok meg a lévíták megtisztították magukat, megtisztították a népet, a kapukat és a falat is. (Neh 12,30.) Mindig ez a legelső, a megtisztítás!

A papok és lévíták, hogy szolgálatukat el tudják látni, legelőször önmagukat tisztították meg a mózesi törvényben előírt szertartásos módon, majd a népet, a kapukat és a falat is.

Két magyarázat van a megtisztítás szertartására. A szövegből ugyanis nem derül ki egyértelműen, hogy melyikről van szó. Vagy arról van szó, hogy feláldozott állatok vérével hintették meg a népet, a kapukat és falakat, ahogyan a Zsidókhöz írt levélben is olvassuk: *A törvény szerint majdnem mindent vérrel tisztítanak meg, és vér kiontása nélkül nincs bűnbocsánat.* (Zsid 9,22.) Vagy pedig az áldozatok bemutatása után – szintén a mózesi törvény által előírt – *tisztítóvizet* használták. Ezt hintették, illetve permetezhatték a népre, a falakra és a kapukra. A 4Móz. 19-ben van egész pontosan leírva, hogy egy vörös tehenet hogyan kellett elégetni, és hogyan kellett a tűzbe cédrusfát, zsópot és karmazsin fonalat betenni, hogy szintén elégjenek. S utána a visszamaradt hamut felhígítva tisztítóvizet készítettek belőle. De akár vérrel, akár tisztítóvízzel hintették meg a népet, a kapukat és falakat, mindenképpen állatáldozattal járt együtt.

És ez, hogyha most már a mi életünkre nézünk, és hogyha nem csupán egy felavatási vagy felszentelési ünnepséget tekintünk, hanem megkeressük a

párhuzamokat a hívő ember életével, akkor azt lehet mondani, hogy Jézus Krisztus vére által tisztulhatunk meg. Tehát a megváltás az egyik oldalon, a megtérés, az újjászületés, a megtisztulás, a bűnbocsánat a másik oldalon.

Megint hadd idézzem a Zsidókhoz írt levelet: *Mert ha bakok és bikák vére és tehén hamva a tisztátalanokra hintve megszentel, vagyis külsőleg tisztává tesz, akkor a Krisztus vére, aki örökkévaló Lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul az Istennek, mennyivel inkább megtisztítja lelkiismeretünket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljunk az élő Istennek.* (Zsid 9,13-14.)

De ahogyan a papok és léviták először önmagukat, majd a népet tisztították meg, végül utoljára a kapukat és a falakat, úgy kell nekünk is tenni! Nem csak személyünkben, hanem minden dolgunkban meg kell tisztulnunk. Tehát nem csak az újjászületést, nem csak a megtérést kell átélnünk, hanem a kezünknek, a lábunknak, a pénztárcánknak, a lakásunknak, a munkahelyünknek is meg kell tisztulnia.

Tehát az, hogy mi – Isten kegyelméből – odaszenteljük az életünket az Úrnak, azáltal, hogy Ő megtisztított bennünket Krisztus vére által, ez azt jelenti, hogy minden dolgunkat meg kell tisztítani. Olyan nincs, hogy egy ember megtért, újjászületett, és utána a munkahelyén, a családjában ugyanolyan istentelen életet éljen, mint azelőtt.

Nem csak öneki magának kell személyében megtisztulnia, hanem minden dolognak, minden körülménynek, ami körbeveszi őt, szintén meg kell tisztulnia. Életünk minden területének Jézus Krisztus uralma, bűnbocsátó kegyelme, vérének megtisztító ereje alá kell kerülnie. Hiszen pontosan ez az odaszentelés!

2 A felavatás, vagy felszentelés második vonása (aspektusa) a **használatbavétel**.

Azután felküldtem Júda vezető embereit a fal tetejére, és felállítottam két nagy hálaadó énekkart és menetet. Az egyik jobbfelé indult a várfalon, a másik hálaadó énekkar pedig bal felé haladt, én mentem utánuk, azután a nép fele a falon. Majd fölállt a két hálaadó énekkar az Isten házában. (Rész 31, 38, 40. vers) Ez maga a felavatás, a használatbavétel. Egy kettős körmenet a fal tetején két irányban. A vezetők, a papok és a nép fele elindult jobb felé, a másik fele pedig elindult bal felé. Félkörben végigjárták az egész várfalat, hiszen a várfal olyan széles volt, hogy a tetején lehetett járni. S aztán a két hálaadó énekkar, amikor újra találkozott, a templomnál állt meg, és ott magasztalták az Urat.

Ennek a körmenetnek hármás jelentése van.

Az egyik maga a használatbavétel. Hiszen majd, ha az ünnepség elmúlik, akkor örök fognak járőrözni a fal tetején.

A másik jelentése ennek a körmenetnek a demonstráció volt. Hiszen hogyha visszaemlékezünk a fal építésének történetére, hogy a samaritánusok és a környező népek hogyan gúnyolódtak a munkán... Ott így olvastuk akkor, hogy az ammóni Tóbijjá így gúnyolódtott: *Bármit építsenek is, ha ráugrik egy róka, az is ledönti a kőfalukat!* (Neh 3,35.) Hát nem éppen így történt! Felépült a fal, és nem hogy egy róka ráugrása nem tett benne kárt, hanem a teljes nép, a vezetők, a papok, kétfelé – ahogy elindultak – végig tudták járni a masszív és erős kőfalat, s ezzel a körmenettel demonstrálták Nehémiás és kortársai azt, hogy itt egy erős, masszív kőfal épült fel.

A harmadik jelentése ennek a körmenetnek a hálaadás. Hiszen hálaadó énekkar és hálaadó menet járt körbe. Tehát nem csak egy sima körmenet, hanem hálaadó körmenet: cintányérokkal, lantokkal, citerákkal és harsonákkal!

Kedves Testvérek! Így kell a hívő embernek is használatba vennie az életét! Amit Isten elvégzett, azt kell a mindennapokban aprópénzre váltani. Ezt a kifejezést sokszor szoktam használni. A hitnek a nagy tényei: a megváltás, a feltámadás, (azt, amit Jézus a kereszten elvégzett, vagy feltámadásakor elvégzett), vagy ami a mi életünkben bekövetkezett az újjászületéskor, ezt egészen aprópénzre kell váltani! A mindennapokban kell a mi hitünknek tükröződnie!

Tehát: először is használni kell a hívő életünket, annak megfelelően kell élni, be kell járítani azokat a területeket, amelyeket korábban nem járhattunk be, hiszen nem voltunk hívők. (Gondolok itt a bibliaolvasásra, imádkozásra, és minden más dologra, amiben gyakorolni kell magunkat). Aztán Isten kegyelmét kell demonstrálni, és mindenkor hálát kell adni! Ez bizony egy egész életnek feladata! Szavainkkal és egész életünkkel a keresztről és üres sírról kell bizonyosságot tenni. Barátok és ellenségek előtt egyaránt! Használatba kell venni a hívő életünket. Használni kell! Kifelé pedig mutatni kell, hogy mit végzett el Isten bennünk. Demonstrálni kell Isten kegyelmét. S a hálaadásunk is azt mutatja, hogy jó dolog ezzel az Istennel járni.

3 A harmadik vonása, a harmadik fázisa a felavatásnak, a felszentelésnek a **közösség**. Ez talán nem olyan nyilvánvaló, mint az eddigiek, hiszen – ahogyan olvastuk az Igében – a megtisztítás és a használatbavétel, vagyis a körmenet teljesen nyilvánvaló volt. A közösség nem annyira nyilvánvaló, de itt erről van szó.

Azon a napon nagy véresáldozatokat mutattak be, és örültek, mert az Isten nagy örömet szerzett nekik. Még az asszonyok és gyermekek is örültek. Messzire elhallatszott, hogy mennyire örülnek Jeruzsálemben. (Neh 12,43.)

Egy véresáldozatról olvasunk. De most, ebben az esetben nem az áldozati elem a lényeges, mert maga a véresáldozat vagy vágóáldozat az áldozatok egyik fajtája volt. Ez volt a leggyakoribb áldozati mód: amikor az állat belső részeit égő áldozattal elégették az Úrnak, a húsát viszont egy áldozati lakoma keretében a család vagy a közösség elfogyasztotta. Tehát amikor itt véresáldozatról olvasunk, akkor itt nem annyira az fontos, hogy bűnért vagy vétékért bemutatnak egy áldozatot, hanem ez a közös áldozati lakoma, ez az, amire itt elsősorban gondolnunk kell.

Mivel Isten is részesült az áldozatból az égőáldozat formájában, ezért úgy képzeltek, hogy ez az Istennel való közösséget is megvalósította. Tehát egy olyan étkezés, olyan áldozati lakoma, amikor az emberek Istennel és egymással közösségbe kerültek, és ez volt az örvendezésük egyik (legfőbb) forrása.

Ahogy látják is a Testvérek: megterítettük az Úr szent asztalát. Ez is áldozati lakoma olyan értelemben, hogy maga áldozat itt már nem történik, hiszen az az egyetlen és igazi áldozat ott, a golgotai kereszten megtörtént, amikor Jézus feláldozta magát: mint tökéletes Főpap bemutatta a váltság-áldozatot Istennek, de mi most részesedhetünk az áldozati lakoma, az úrvacsora áldásaiban. És ahogyan az Igében olvassuk: ugyan áldozatról van szó, de mégis alapvetően az öröm jellemezte a résztvevőket – úgy kellene a mi úrvacsorázásunkban is ugyanúgy Krisztus áldozatára, bűneink bocsánatára emlékezni, de sokkal nagyobb hangsúllyal kellene átjárnia a szívünket az öröme! Hiszen Jézus Krisztus megszabadított minket bűneinktől, megszerezte számunkra az örökéletet; az e földön járás örömét, az Isten vezetését. Ezért örvendező szívvel kellene járulni a szent asztalhoz.

A református úrvacsora egy kicsit gyászünneppnek tűnik. Ez helyénvaló akkor, ha a bűneinkre gondolunk, de sokkal több örvendezésnek kellene benne lenni, mint ahogyan akkor is sokkal nagyobb örvendezés hangja szólt, olyannyira, hogy messzire elhallatszott Jeruzsálemből az örvendezés hangja.

Tehát itt közösségről volt szó Istennel, és közösségről egymással. Ez volt a forrása a nagy-nagy örvendezésnek. Olyan ez, mint egy nagy esküvői vacsora, amikor együtt vannak, örülnek, amikor részesednek közösen az ételből.

Azon a napon nagy véresáldozatokat mutattak be, és örültek, mert az Isten nagy örömet szerzett nekik. Még az asszonyok és gyermekek is örültek. Messzire elhallatszott, hogy mennyire örülnek Jeruzsálemben.

És hogyha mindezt lefordítjuk a hívő életre, akkor azt kell mondanom, hogy nincs hívő élet közösség és nincs hívő élet örvendezés nélkül. Amikor

az ember hitre jut, megtér, akkor rögtön megtalálja az utat a gyülekezet közösségei felé: a bibliaórai közösség felé, az imaközösség felé, a szolgáló közösség felé. És ennek a közösségnek az öröme fénylik messzire a hívő ember életéből. A bibliaórai közösség, az imaközösség és a szolgáló közösség. Közösség Istennel és közösség egymással.

Vajon a mi életünkben megvan-e ez a közösség?

4 Végül a negyedik fázis, a következmény: az **adakozás**.

Azon a napon felügyelőket állítottak a kincsek, a felajánlások, az első termés és a tizedek raktárai élére, amelyekbe összegyűjtötték a papoknak és a lévítáknak járó törvényes részt a városok mezőiről, mert örültek a júdaiak, hogy szolgálatba álltak a papok és a lévíták. (Rész 44. vers).

Most itt arra tekintünk, ahogyan felavatták Jeruzsálem várfalait, ahogyan megtisztították, ahogyan használatba vették, ahogyan egy nagy közös lakomán, áldozati lakomán vettek részt. Ez az öröm úgy áradt túl az életükben, hogy következmény is jelentkezett, és ez a következmény az adakozás volt.

Néhány héttel ezelőtt egészen részletesen szóltam az adakozásról, most nem akarom ugyanazokat a dolgokat elismételni. Most csak az összefüggéseket lássuk meg! Azt az összefüggést, hogy először van a megtisztítás, a használatbavétel, a közösség, és utána az adakozás. Ahogyan a néhány héttel ezelőtti alapigében is olvastuk: *És nem csak azt tették, amit reméltünk, hanem először önmagukat adták az Úrnak...* (2Kor 8,5a.)

Így láthatjuk Jeruzsálem falainak a felavatása és a hívő ember élete közötti párhuzamokat. Ahogyan megtisztították a papok, a lévíták magukat, a népet, a falakat és a kapukat; ahogyan felavatták egy nagy felavató és demonstráló körmenettel, használatba vették a falakat; ahogyan áldozati lakomán vettek részt – mindezt követően, és végül: ahogyan adakozásra indult a szívük, ugyanez a hívő ember élete is. Ahogyan megtisztul Jézus Krisztus vére által a bűnök bocsánatára és az örökéletre, ahogyan használatba veszi a hívő életét, ahogyan gyakorolja magát a bibliaolvasásban, imádkozásban, a közösségben, és ahogyan szívből és önként adakozik... Nem feltétlenül az anyagi adakozásra gondolok, hanem úgy, hogy mind anyagiakat, mind lelkieket, mind az időnket odaszánjuk az Úrnak. A hívő életnek is ezek a fázisai vannak.

De ez már csak akkor történhet meg, ha már állnak a falak. Ez csak akkor történhetett meg, amikor már állt a templom. Hiszen a templomot lerombolták, de néhány évtized múlva újra felépült. Olyan csodálatos, hogy Jézus Krisztus testének templomát lerombolták, de három nap múlva újra felépült, amikor feltámadt. És ezért lehet nekünk hívő életünk!

Lépjünk rá mi is mindnyájan erre a hívő útra! **Legyen a mi életünkben is odaszentelés, felavatás!**

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk! Hálát adunk Neked, hogy nem maradtál a halálban, hanem megépült Tested a harmadik napra, és feltámadtál. Magasztalunk téged azért is, mert ahogyan az istentisztelet elején énekeltük, Te vagy az a kő, amelyet megvetettek az építők, de amely szegelet-kővé lett. Köszönjük Urunk, hogy Te építed népedet, a Te Egyházadat mint egy szent templomot. És köszönjük Urunk, hogyha ennek mi magunk is élő tagjaivá válunk! Akkor csodálatos élet kezdődhet meg: megtisztult, felavatott, használatba vett, közösségben résztvevő, hálaadó és adakozó élet. Köszönjük, Urunk, ha mindez már megtörtént velünk, és kérünk: ha még nem, akkor szentelj meg bennünket, hogy mi is odaszentelhessük életünket Neked! Urunk! Vannak életünkben olyan körülmények, amikor az öröm olyan nehezen jön elő a szívünkből, hiszen tele vagyunk bánattal, félelemmel, nyomorúsággal. Így könnyörgünk a betegekért, a betegágyon fekvőkért, a kórházban lévőkért. S így könnyörgünk azokért is, akik az elmúlt héten ravatal mellett álltak meg. Urunk! Ha a mi földi sátorházunk elbomlik is, van mennyben készített, nem készből csinált mennyei házunk, ha a tiéid vagyunk. Ez legyen minden gyászolónak a vigasztalása, hogy el lehet fogadni a Te kegyelmedet, és ha a tiéid vagyunk, elmentél, és helyet készítettél számunkra. Ezzel a bizonyossággal hadd tekintsünk saját utolsó percünk felé is! Kérünk, Urunk, a Te népedért, a Te Egyházadért, a közösségért, hogy mindig közösségben lehessünk Veled és egymással! Hadd nyílják meg a szívünk és a kezünk, hogy hadd adjunk időt, energiát, anyagi javakat a Te céljaidra! Urunk! Vezesd a Te népedet az örökkévalóság útján!

Ámen.

Hangfelvételtől lejegyezve.